

IN ROEGWOLDSE STILTEN

In het hart van jouw stilten ben ik aanbeland.
Vandaag, op dit moment, op deze plek; waar
jij die door de oude en de nieuwe eeuwigheid
wordt omarmd — zwijgend, mijn getuige bent.

Over de rug van jouw pad, van begin tot eind
al zinnend op mijn eigen zijn; met zo nu en dan
onder mijn voeten een geknak, waarvan het
geluid opgaat in jouw veelvormig spreken -- dat
mij juist op deze plek, totaal omsluit en indringt.

Deels, met ook jouw verleden in mijn aanschijn:
die eiken luid-as, eeuwenoud, met haar gang
lang reeds op weg naar de vergankelijkheid.

Maar, waar in de luchten boven mij, steeds
nog inbeeldig klanken uit haar verleden
zweven; van het aan haar eens verwante en
inmiddels verdwenen luidend torenbrons.

Anderzijds, aan haar zijde een jonge eik-- een
komeling, die op voortzetting duidt -- zoals elk
leven zich herhaalt, ja, voortzet in het volgende
door binding met vorige reeds bestaande zielen.

Jouw hart van stilten, waarin als uit rijke grond
velerlei inzicht van het menselijk zijn tot leven
komt, ja, ontspruit en bloeit.

**Op deze plek van overdenken, waar ik de zin van
eigen aanzijn beschouw, verbonden met van jou
de wereld uit noodzaak duidt, terwijl jij zwijgend
van mijn wezen getuigt; met een stilte, waarin ik
klaar kan horen, hoe in jou de tijd, vast verglijdt.**

**Vandaag op dit moment, op deze plek, waar ik ben
aanbeland in jouw bezinnende stilten.**

ERWALKER

UIT: 'Beelden voor een kleinkind'